

Nó sập rồi sao

Tường Năng Tiên

August 29, 2016

Chế độ này thế nào cũng sụp đổ.

Nhưng không biết nó sẽ sụp đổ theo kịch bản nào?

Nguyễn Ngọc

Tôi vốn hay lo nên cứ chần chừ mãi mà vẫn chưa lần nào (dám) ghé thăm Hà Nội. Đường thì xa, vé tàu thì mắc, thực phẩm thì không an toàn, và lẽ hành lý lại bị mất ráo ở phi trường (Nội Bài) thì thấy mẹ!

Đã thế, nhà cửa Hà Nội lại còn hay bị sập nữa chớ. Khoảng giờ này năm ngoái, ngày 23 tháng 9 năm 2015, báo Ngày Nay buồn bã loan tin: "Sập nhà 107 Trần Hưng Đạo khiến hai người chết."

Ngày 4 tháng 8 năm nay, báo Thanh Niên lại ái ngại cho hay: "Một ngôi nhà 4 tầng tại phố Cửa Bắc, Hà Nội ... bị sập trong đêm, đã có nạn nhân thiệt mạng... Theo báo cáo nhanh của Công an quận Ba Đình nguyên nhân khiến ngôi nhà số 43 phố Cửa Bắc bị sập là do xây dựng đã lâu, móng hầu như không có."

Báo cáo này lại khiến cho tôi nảy sinh (thêm) một nỗi lo lắng khác: nhà đương cuộc Hà Nội cũng có nền móng khi mốc gì đâu! Bằng giờ này hơn 70 năm trước, hôm 19 tháng 8 năm 1945, những người cộng sản đã (tay không) cướp được quyền bính ở Hà Nội.

Sau đó, cũng chỉ bằng mồm mà họ chiếm luôn thêm được Sài Gòn rồi ngôi riết trên đầu trên cổ nhân dân – của cả hai miền – không qua một cuộc trưng cầu dân ý hay bầu bán gì ráo rọi. Chế độ hiện hành vừa không chính danh, vừa không chính đáng nên cũng có

nền móng gì đâu. Bởi thế, với thời gian, tiếng báo động (nghe như tiếng cú) mỗi lúc một nhiều và càng thêm rõ:

- Bao Giờ Việt Nam Vỡ Nợ
- Bong Bóng Việt Nam Sắp Vỡ Tung
- Cảnh Báo: VN Cơ Nguy Vỡ Nợ Vì Nợ Qua Ngưỡng Nguy Hiểm
- Vỡ Nợ Là Tất Yếu Việt Nam
- Việt Nam: Vỡ Nợ Ngân Sách Đã Hiện Hữu
- Việt Nam Tình Hình Như Đang Vỡ Trận

Việt Nam không chỉ cạn kiệt về tài chính mà còn khánh kiệt về niềm tin nữa. Chả còn ai cảm thấy an toàn ở xứ sở này, mọi người đều chỉ nhập nhòm muốn đi:

Trẻ, đua nhau du học.

Doanh nhân, chưa bị giết

Học xong không quay về,

Bằng siêu thuế nhiều nhưong,

Bỏ lại cánh đồng cháy,

Cũng lạng lẽ chuẩn bị

Tiêu điều những làng quê.

Để mai một lên đường.

Quan, những người cách mạng,

Vậy là đi, đi hết,

Lạng lẽ tích đô-la

Những người có thể đi...

Để thành công dân Mỹ,

Tây Âu, Canada.

Nhà ngoại giao Nguyễn Quang Dy coi đây như là "dấu hiệu của một cơn bão tố." Bài viết của ông (trên trang BBC, hôm 15/06/16) mở đầu bằng một câu danh ngôn của thiền sư Osho: "Cuộc sống bắt đầu khi nỗi sợ kết thúc – *Life begins where fear ends.*"

Đúng hai tháng sau, từ Việt Nam, blogger Paulus Lê Sơn gửi bài tường thuật ("Giáo Dân Vinh Biểu Dương Sức Mạnh Oai Phong Triệt Hạ Phường Tự Đắc") lên trang Dân Luận:

Sáng 15.8.2016, vào lúc 6 giờ 45 có khoảng 30,000 người tham dự Thánh lễ "Đức Mẹ Hồn và Xác Lên Trời," quan thầy của giáo phận Vinh tại trung tâm Xã Đoài, đồng thời tuần hành với những biểu ngữ đồng hành lên tiếng cho thảm họa môi trường Biển miền Trung.

Khoảng 30,000 người tham dự Thánh lễ "Đức Mẹ Hồn và Xác Lên Trời," Ảnh: Dũng Mai
Tôi cứ ngỡ là người bạn trẻ viết lộn (chắc chỉ chừng ba ngàn là quá xá rồi) nhưng khi nhìn thấy một biên người tuần hành ở thành phố Vinh thì không khỏi thất kinh hồn vía; tự dưng, lại thốt nhớ đến lời tiên đoán của nhà văn Nguyễn Ngọc: "*Chế độ này thế nào cũng sụp đổ. Nhưng không biết nó sẽ sụp đổ theo kịch bản nào?*"

Nó sụp đổ theo kịch bản nào thì cũng có cả trăm triệu người vui, và (cỡ) một triệu kẻ buồn. Riêng tôi thì chỉ thấy lo thôi, và lo lắm!

Nó sập rồi sao nữa?

What's next?

Cách đây chưa lâu, có bữa, tôi nghe nhà văn Phạm Thị Hoài hỏi nhỏ:

Chúng ta thử hình dung, một ngày nào đó không xa, trong vòng một thập niên tới, Việt Nam sẽ chuyển thành công từ thể chế độc quyền dưới sự lãnh đạo toàn diện của Đảng Cộng sản Việt Nam sang dân chủ đa nguyên, với nhà nước pháp quyền dựa trên tam quyền phân lập, với tự do tư tưởng và ngôn luận, tự do hội họp và xã hội dân sự.

Khi đó, cái di sản kéo dài gần ba phần tư thế kỷ ở miền Bắc và gần một nửa thế kỷ trên toàn quốc đó sẽ đặt chế độ mới trước những thử thách nào?

Một “chế độ mới” với “nền dân chủ đa nguyên, với nhà nước pháp quyền dựa trên tam quyền phân lập, với tự do tư tưởng và ngôn luận, tự do hội họp và xã hội dân sự” đề có thể đối phó với những thử thách” mai hậu – tất nhiên – không thể hình thành qua đêm, và dường như (cho đến nay) vẫn chưa có ai chuẩn bị cho những điều “phiền phức” và “xa xôi” đến thế.

Mà dân Việt thì lúc nào lại chả thế. Chả chờ cho nước đến chân, hay tới cô luôn. Hồi ký (Việt Nam, Một Thế Kỷ Qua) của bác sĩ Nguyễn Tường Bách có những dòng chữ “ngơ ngác” đọc mà muốn ứa nước mắt:

Thời thế biến chuyển nhanh hơn là người ta tưởng.

Đầu tháng 8, 1945. Chúng tôi vẫn miệt mài làm báo. Tờ Ngày Nay vẫn bán rất chạy, tuy những tin tức dồn dập khiến mọi người hoang mang.

Một buổi chiều, công việc xong, tôi đang ngồi uống cà phê, bỗng thấy Khải Hưng từ ngoài vội vã bước vào trong tòa soạn:

– Mỹ ném bom nguyên tử! – anh nói.

– Xuống đâu? – tôi vội hỏi.

– Hiroshima... mấy mươi vạn người đã ra tro...

Ngày hôm sau, 16 tháng 8, 1945. Chín giờ sáng, tôi đạp xe từ nhà đến tòa báo. Mọi người đều có vẻ phấn khởi, đồng thời cũng tỏ ra thắc mắc về tương lai. Pháp đã chạy, Nhật đầu hàng. Vậy thì, cục thế sẽ đi tới đâu?

Giữa lúc “mọi người hoang mang” không biết “cục thế” sẽ “tới đâu” thì ông Hồ Chí Minh đã có ngay một bức thư, không biết thẳng chả thủ sẵn trong túi áo (đại cán) từ đời thuở nào rồi:

"Hỡi đồng bào yêu quý! Giờ quyết định cho vận mệnh dân tộc ta đã đến. Toàn quốc đồng bào hãy đứng dậy đem sức ta mà giải phóng cho ta... Tiến lên! Tiến lên! Dưới lá cờ Việt Minh, đồng bào hãy dũng cảm tiến lên."

Cờ quạt cũng vậy, cũng đã giấu sẵn (đâu đó) cả rồi, theo Tạp Chí Xây DỰNG Đảng:

"Sáng 19-8-1945, Thủ đô Hà Nội ngập tràn cờ đỏ sao vàng. Từ mọi ngã đường nhân dân cuồn cuộn đổ về Quảng trường Nhà hát lớn để tham gia cuộc mít tinh do Mặt trận Việt Minh tổ chức. Cuộc mít tinh với trên mười vạn người đã nhanh chóng biến thành cuộc biểu tình vũ trang chiếm Phủ Khâm sai, Sở Cảnh sát, Sở Bưu điện... Chỉ trong chốc lát hầu hết các công sở của chính quyền địch đã thuộc về nhân dân. Cơ bản cách mạng thành công ở Hà Nội đã tràn khắp cả nước thúc đẩy nhân dân đứng lên tổng khởi nghĩa. Chỉ trong vòng 15 ngày chúng ta đã giành thắng lợi hoàn toàn."

Người cộng sản quả là những thiên tài. Họ cũng đâu biết “cực thể” ra sao nhưng vẫn chuân bị rất kỹ việc cướp chính quyền, và đã thành công. Chỉ có điều là cướp xong được quyền bính thì họ lại biến thành thiên tai, và đại họa – theo như lời phàn nàn của nhà báo Bùi Tín:

"Nhà nước cộng sản trong hơn 70 năm qua đã phá nhiều hơn xây, mang lại bất công vượt xa thời Pháp thuộc, nhà tù nhiều hơn trường đại học, y tế suy đồi, giáo dục lạc hậu, nợ quốc gia chồng chất, biên giới bị xâm phạm, tham nhũng càng chống càng tràn lan. Có thể nói tòa nhà cộng sản đã bị dột nát, xiêu vẹo, sâu mọt ăn từ mái đến móng nhà, các cột trụ đều mọt ruỗng..."

Trời, nói gì nghe thấy ghê vậy – cha nội? Ngó bộ nó muôn sụp tới nơi... nhưng (lỡ) nó đổ thì rồi sao nữa?

Nếu ngày mai CNXH ở Venezuela đội mũ ra đi, xứ sở này đã có sẵn phe đối lập Mesa de la Unidad Democrática (MUD) gồm nhiều đảng phái và tổ chức xã hội dân sự. Họ đã giành được quyền kiểm soát quốc hội, sau cuộc bầu cử vào tháng 6 năm 2015.

Nếu ngày một Bắc Hàn sụp tiệm thì dân Nam Hàn buộc sẽ phải “hứng” lấy nửa phần quê hương và đồng bào (không may) của họ thôi.

Nếu ngày kia Trung Cộng đổ thì hơn tỉ dân Trung Hoa vẫn có thể trông cậy ít nhiều vào Trung Hoa Dân Quốc, như khuôn mẫu có sẵn cho một nhà nước dân chủ và pháp trị.

Còn lỡ ngày kia mà Hà Nội sụp thì ngay cả ông Trời cũng chưa chắc đã biết chuyện gì rồi sẽ xảy ra cho đất nước Việt Nam! Dựa vào đâu, và làm cách nào để có thể chuyên sang “nền dân chủ đa nguyên, với nhà nước pháp quyền dựa trên tam quyền phân lập, với tự do tư tưởng và ngôn luận, tự do hội họp và xã hội dân sự”?

Tôi “điêm danh” chỉ thấy vài ba nhóm nhỏ (trong cũng như ngoài nước) những kẻ “rất quan tâm, và rất có lòng với quê hương dân tộc” và... chỉ có thể thôi. Xa hơn là... Thủ Tướng Đào Minh Quân, Thủ Tướng Nguyễn Hữu Chánh và vài ba đảng phái vớ vẩn. Tất cả đều là sản phẩm của Cộng Đồng Người Việt Hải Ngoại, một cái cộng đồng (coi như) hết thuốc!

Không lẽ, thêm một lần nữa, vận mệnh phận đất lại được sắp xếp bởi ở những hội nghị quốc tế (không biết rồi sẽ nhóm họp ở phương trời nào) và số phận dân tộc này lại sẽ rơi vào một “đám thiên tai” nào khác?

Chúng ta không có thói quen chuân bị cho tương lai. Lý do, tôi trộm nghĩ, có lẽ vì người mình lỡ quen ăn mì (*gói*) *mất rồi!*

Thái Anh Văn, Nữ Tổng Thông Đương Nhiệm của T.H.D.Q. Ảnh: Wikipedia